

MUSIC JOURNAL

วารสารเพลงดนตรี

ISSN 0858-9038

Volume 24 No. 4
December 2018

MusiQuE

Volume 24 No. 4
December 2018

สวัสดีผู้อ่านเพลงดนตรีทุกท่าน
ขอต้อนรับผู้อ่านในฉบับส่งท้ายปี ด้วย
เรื่องราวของการประกันคุณภาพการศึกษา
ทางด้านดนตรีของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โดยเมื่อวันที่ ๒๒-๒๔ พฤศจิกายนที่ผ่านมา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รับการตรวจเยี่ยมจากคณะกรรมการ MusiQuE ซึ่งมาจากประเทศต่างๆ ในสหภาพยุโรป MusiQuE ย่อมาจากคำว่า Music Quality Enhancement เป็นสมาคมรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาด้านดนตรีของสหภาพยุโรป (องค์กรอิสระ) ตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษาทางด้านดนตรีในสถาบันอุดมศึกษาทั่วทั้งสหภาพยุโรปและทั่วโลก สำหรับครั้งนี้เป็นการมาตรวจเยี่ยมของคณะกรรมการประเมินจาก MusiQuE เป็นครั้งที่ ๒ แล้ว โดยในครั้งแรก วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้รับการตรวจประเมินมาตรฐานในระดับสถาบันดนตรีจาก MusiQuE ไปเมื่อช่วงเดือนมิถุนายน ๒๕๖๐ ซึ่งผลปรากฏว่าวิทยาลัยได้ผ่านการรับรองว่าเป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านดนตรีที่มีมาตรฐานตามเกณฑ์ของทาง MusiQuE สำหรับการเยี่ยมชมตรวจประเมินในเดือนที่ผ่านมา เป็นการประเมินมาตรฐานในระดับหลักสูตรปริญญาตรีของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ว่ามีมาตรฐานเทียบเท่าหลักสูตรของสถาบันดนตรีต่างๆ ในทวีปยุโรปหรือในระดับสากลหรือไม่ โดย

ขั้นตอนการตรวจเยี่ยมสามารถติดตามต่อได้ในเรื่องจากปก

สำหรับท่านผู้อ่านที่ยังประทับใจกับการแสดงของวง Berliner Philharmoniker ฟลิคไปอ่านบทสรุปการสัมภาษณ์กับตัวแทนนักดนตรีในแต่ละเครื่องดนตรีจากวง Berliner Philharmoniker ซึ่งแต่ละคนได้มาเล่าประสบการณ์การทำงานในวงออร์เคสตราระดับโลก การทำงานกับวาทยกรระดับตำนาน พร้อมทั้งเล่าถึงการเตรียมตัวในการแสดงทัวร์คอนเสิร์ตในแต่ละครั้ง ฟลิคไปอ่านได้ในบทความเสวนาภาษาดนตรี

นอกจากนี้ยังมีบทความน่าสนใจจากอาจารย์ Nathan Lynch เกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์อินเดีย (Indian aesthetics) ความสำคัญของ “rasa” หรือ “รส” จากหลักปรัชญาในการประเมินคุณค่าของงานศิลปตามหลักการของอินเดีย อะไรเป็นตัวตัดสินว่าบทเพลงไหนดีกว่ากัน ระหว่างบทเพลง Symphony No. 9 ของคีตกวีเอกของโลก Beethoven กับบทเพลงของวง BNK48 ติดตามบทสรุปได้จากบทความ Indian Aesthetics: What do you mean “good” music?

ขอให้ผู้อ่านมีความสุขกับเทศกาลเฉลิมฉลองส่งท้ายปีค่ะ

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล

บรรณาธิการ

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

หัวหน้ากองบรรณาธิการ

นิธิดา ชัยจิต

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

สนอง คลังพระศรี
Kyle Fyr

ฝ่ายภาพ

คณินิจ ทองใบอ่อน

ฝ่ายศิลป์

จรรณู เกาะการดี
นเรศพร รุ่งหอม

พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม

ธัญญวรรณ รัตนภาพ

เว็บมาสเตอร์

ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง

ฝ่ายสมาชิก

สุพรรณษา ม้าห้วย

สำนักงาน

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicmujournal@gmail.com

พิมพ์

นิตยภัตการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๔๐๓ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

จัดทำฝ่าย

ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาลักษณะและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

Cover Story

04

MusiQuE:
Music Quality Enhancement
อรปวีณ์ นิตติตฤงคาริน
(Onpavee Nitisingkarin)

Brass and Percussion 08

Thailand Philharmonic Orchestra
Trumpet Section
Joseph Bowman
(โจเซฟ โบว์แมน)

Music Entertainment 12

เพลงไทยสากลที่มาจาก
เพลงไทย (ของ) เดิม (ตอนที่ ๑)
กิตติ ศรีเปารยะ
(Kitti Sripaurya)

Thai and Oriental Music

24

ขลุ่ยของชาวกูย-ฮวน ชุมชนคูบัว
ธัญพรณ์ โพธิ์กาวัน
(Dhanyaporn Phothikawin)

28

ดนตรีและการละเล่นในสวนไทยภาคใต้
ทรงพล เลิศกอบกุล
(Songpon Lertkobkul)

Voice Performance 32

Solitude
Haruna Tsuchiya
(ฮารุนะ ซึซึยะ)

Performance Studies 36

พญกัยในงานเทศกาลเปียโน
ณ กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม
Hanoi International Piano Festival
2018
ธีรนัย จิระสิริกุล
(Teeranai Jirasirikul)

Interdisciplinary Research

40

Indian Aesthetics:
What do you mean,
'good' music?
Nathan Lynch
(นาธาน ลินท์)

Music Technology 42

Sound Synthesis Tutorial:
Emulating Wind Noise
Michael David Brice
(ไมเคิล เดวิด ไบรซ์)

The Bach Journey

48

ตามรอยเส้นทาง Bach
(ตอนที่ ๒๐)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(Hiroshi Matsushima)

เสวนาภาษาดนตรี 52

เสวนาภาษาดนตรี กับตัวแทนนักดนตรี
วง Berliner Philharmoniker
วรรณภา ญาณวุฒิ
(Wannapha Yannavut)

Review 60

งานประชุมวิชาการและ
งานดนตรีของนักศึกษา
The 8th Edition of The Future
of Education International
Conference, Florence, Italy
พูนพิศ อมาตยกุล
(Poonpit Amatyakul)

MusiQuE: Music Quality Enhancement!

เรื่อง:
อรุณรัตน์ นิตยกุลคาริน (Onpavee Nitisingkarin)
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายการศึกษา

เมื่อวันที่ ๒๒-๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้มีการต้อนรับ ทีมตรวจประเมินรับรองคุณภาพ จาก MusiQuE (Music Quality Enhancement) ซึ่งแต่ละท่านก็อาจจะมีคำถามอยู่ในใจว่า อะไรคือ MusiQuE แล้วทำไมวิทยาลัยต้องมีการถูกประเมิน

การตรวจประเมินคุณภาพของสถาบันการศึกษานั้น สามารถจัด

ทำได้ทั้งจากภายนอกและภายใน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้มีคุณภาพและมีมาตรฐานระดับชาติและนานาชาติ ตามกรอบแผนที่กำหนดไว้ ซึ่งการประกันคุณภาพที่ชาวมหิดลรู้จักกันดีก็คือ AUNQA (ASEAN University Network Quality Assurance)

ถ้าพูดถึง MusiQuE นี้ จะเป็นการประเมินคุณภาพสถาบันทางดนตรีโดยเฉพาะ จากองค์กรภายนอก คณะ

กรรมการแต่ละท่านจะมาจากสถาบันดนตรีชั้นนำต่างๆ ทั่วทวีปยุโรปและประเทศอื่นๆ โดย MusiQuE เป็นองค์กรที่ให้ความร่วมมือกับกลุ่ม AEC หรือ the Association of European Conservatoires และมีระบบการจัดการประกันคุณภาพตามมาตรฐาน European Higher Education Area (EHEA) QA standards นอกจากนี้ MusiQuE ยังได้จดทะเบียนขึ้นกับ European Quality Assurance

Register (EQAR) อีกด้วย และด้วยเหตุผลดังกล่าวในข้างต้นนี้ ถ้าวิทยาลัยได้รับการรับรองจาก MusiQuE จะทำให้เราก้าวขึ้นไปเทียบเคียงกับสถาบันทางดนตรีระดับโลกได้อย่างแน่นอน ซึ่งในปีที่แล้ว วิทยาลัยได้ผ่านการรับรองในระดับสถาบันไปแล้ว และการประเมินล่าสุดที่เพิ่งผ่านไป วิทยาลัยได้ดำเนินการในระดับโปรแกรมหรือหลักสูตรปริญญาตรี

ก่อนที่จะมีการประเมินจะมาเยือน ทางวิทยาลัยเริ่มเตรียมตัวตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยคณะกรรมการหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต ได้จัดตั้งตัวแทนคณะกรรมการหลักสูตรขึ้นมาเพื่อเขียนเล่ม Self-Evaluation Report ซึ่งในเล่มจะมีคำถามให้ทางวิทยาลัยได้ประเมินตัวเองในด้านต่างๆ ดังนี้

Domain 1. Institutional mission, vision and context

Domain 2. Educational processes

Domain 3. Student profiles

Domain 4. Teaching staff

Domain 5. Facilities,

resources and support

Domain 6. Communication, organization and decision-making

Domain 7. Internal Quality Culture

Domain 8. Public interaction

ซึ่งคณะกรรมการแต่ละท่านจะได้รับมอบหมายให้ไปเขียนรายงานในบทต่างๆ กัน จากนั้นก็จะมีการตรวจทานข้อมูลอีกหลายชั้น ก่อนส่งเข้าโรงพิมพ์ ส่วนหน่วยงานอื่นๆ ในวิทยาลัย ได้มีการวางแผนเตรียมตัวอย่างดี ทั้งฝ่ายหลักสูตร ฝ่าย

อาคาร และฝ่ายอาหาร ได้มีการประชุมเพื่อเตรียมความเรียบร้อย

สมาชิกของทีมตรวจประเมินที่เข้าร่วมในกระบวนการตรวจประเมินครั้งนี้ ประกอบไปด้วย Prof. Jeffrey Sharkey (Principal of Royal Conservatoire of Scotland), Prof. Mist Thorkeldsdottir (Expert/Consultant in Music Education, International Relations Director at University of Southern California), Prof. Jan-Gerd Kruger (Jazz/International Relations,

Prince Claus Conservatoire, The Netherlands), Prof. Joan-Albert Serra (Music and Arts Management and Educational Advisor, Barcelona, Spain) และ Ms. Weibke Rademacher (Ph.D. student in Musicology from the University of Cologne, Germany) โดยทางวิทยาลัยจะส่งรายละเอียดตารางในแต่ละวันไปให้ทางทีมประเมินได้ดูล่วงหน้าก่อน

ในส่วนของการประเมินนั้น แบ่งออกเป็น ๓ วัน ทางกรรมการทั้ง ๕

ท่านได้มีโอกาสพบกับผู้เกี่ยวข้องในด้านต่างๆ ของวิทยาลัย โดยแบ่งการสัมภาษณ์ออกเป็น ๖ ครั้งด้วยกัน ในวันแรก ช่วงเช้าการสัมภาษณ์เริ่มจากการพบกับคณะกรรมการบริหารวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วย คณบดี รองคณบดีฝ่ายต่างๆ และประธานหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต ช่วงบ่ายเป็นการสัมภาษณ์นักศึกษา ปัจจุบันจากสาขาต่างๆ หลังจากนั้นทางทีมกรรมการประเมินได้มีการเยี่ยมชมการเรียนการสอนต่างๆ ตั้งแต่วิชาเรียนปฏิบัติ การ

เรียนอ่านบทละครเพลง การเรียนของสาขาวิชาดนตรีสมัยนิยม การเรียนการสอนดนตรีไทย ไปจนถึงการเรียนรวมวงร้องเพลง พร้อมทั้งเดินเยี่ยมชมวิทยาลัย และในช่วงเย็นมีการสัมภาษณ์ทีมกรรมการบริหารหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต โดยคำถามในการสัมภาษณ์แต่ละกลุ่มมีความครอบคลุมหัวข้อต่างๆ เช่น จำนวนนักศึกษา การจัดการเรียนการสอน การประเมินการสอน สอบ จำนวนห้องซ้อม ช่องทางที่ให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น การพัฒนาหลักสูตร จนกระทั่งการติดต่อสื่อสารภายในองค์กร

ในวันที่สองของการประเมินนั้น มีการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องกับทางวิทยาลัยอีก ๓ กลุ่ม โดยเริ่มจากช่วงเช้า ทางทีมประเมินได้พบกับคณาจารย์ที่สอนในหลักสูตรระดับปริญญาตรีจากสาขาวิชาต่างๆ เช่น สาขาแจ๊ส สาขาการศึกษาทั่วไป สาขาดนตรีวิทยา สาขาดนตรีศึกษา สาขาขับร้องและละครเพลง หลังจากนั้นได้มีการเยี่ยมชมการเรียนการสอนและสืบเนื่องจากการสัมภาษณ์ใน

วันแรกเกี่ยวกับด้านการจัดการเรียนการสอน ทางคณะกรรมการประเมินได้สนใจเรื่อง curriculum mapping เป็นพิเศษ จึงได้ขอสัมภาษณ์ทางฝ่ายการศึกษาเพิ่มเติม เกี่ยวกับการเขียนเล่ม มคอ. ๒ รวมไปถึง curriculum mapping และเอกสารการประเมินนักศึกษาในรายวิชาปฏิบัติดนตรี

ในช่วงบ่าย ทางคณะกรรมการประเมินได้ขอดูตัวอย่างวิดีโอการแสดงของนักศึกษา และมีการสัมภาษณ์อีกสองกลุ่มคือ คิษย์เก่า และตัวแทนผู้ประกอบการอาชีพทางดนตรี ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารจากบริษัท สยามกลการ จำกัด คุณเอกชัย เจียรกุล (คิษย์เก่า) และท่านอื่นๆ ตามด้วยการสัมภาษณ์ตัวแทนจากสภามหาวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วยรักษาการรองอธิการบดีในฝ่ายต่างๆ

ในช่วงเย็น ทางคณะทีมประเมินได้ชมการแสดง Alpine Adventure โดยวง TPO (Thailand Philharmonic Orchestra) ซึ่งครั้งนี้เราก็ได้รับเกียรติจากอาจารย์ Prof. Rolf-Dieter Arens จากสาขาวิชาเปียโน และอดีตผู้อำนวยการของ Hochschule

für Musik Franz Liszt, Weimar, Germany มาเดี่ยวเปียโนประชันกับวง ในบทเพลง Beethoven's Piano Concerto No. 1 in C Major, Op. 15 โดยมี Maestro Johannes Klumpp เป็นวาทยกร ซึ่งนี่ก็เป็นการสร้างความประทับใจในคำคืนที่สองของการตรวจประเมินอย่างดียเยี่ยม

วันสุดท้ายของการประเมินนั้น คณะกรรมการได้มีการประชุมในช่วงเช้า เพื่อรายงานผลหรือความคิดเห็นของการตรวจเยี่ยมการประเมินอย่างคร่าวๆ ให้ทีมบริหารของวิทยาลัยฟัง ผลการประเมินเบื้องต้นนั้นออกมาในทางที่ค่อนข้างดีเป็นอย่างมาก คณะกรรมการตรวจประเมินมีความเห็นที่เน้นถึงจุดแข็งของความเป็นระดับสากลของหลักสูตร และได้ให้คำแนะนำในส่วนที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรและวิทยาลัยต่อไป หลังจากนั้นทางทีมคณะกรรมการจะนำผลการประเมินในเบื้องต้นไปนำเสนอในที่ประชุมคณะกรรมการใหญ่ของทาง MusiQuE เพื่อสรุปผลอย่างเป็นทางการอีกครั้ง

ทางวิทยาลัยหวังว่าจะได้รับแจ้ง

ผลที่เป็นไปในทางที่ดีจาก MusiQuE ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิตของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จะเป็นหนึ่งในหลักสูตรที่ได้รับการรับรองคุณภาพจาก MusiQuE

Thailand Philharmonic Orchestra Trumpet Section

Story:
Joseph Bowman (โจเซฟ โบว์แมน)
Brass and Percussion Department
College of Music, Mahidol University

Orchestral trumpet playing in Thailand is not as new of a concept as some might think. The first Western-style orchestras appeared in Thailand in the early 1900s as Western musicians who were originally brought in to supervise the establishment of military bands as part of a military modernization under HRH King Mongkut “Rama IV” (the King featured in the movie “The King and I”) began to introduce the Western orchestra ensemble to the country. The first professional orchestra established in Thailand was the Bangkok Symphony in 1982. The Thailand Philharmonic Orchestra (TPO) was created in 2005 with its first concert occurring during the Bangkok ITG Conference held that year in June. The TPO has grown to become the only full-time professional orchestra in the country, performing over 80 concerts a year in the magnificent 2,043 seat Prince Mahidol Hall (completed in 2014). The TPO regularly performs throughout

Thailand and the region in outreach concerts for the community.

Nitiphum Bamrungbanthum-Principal

Nitiphum was named principal trumpet with the Thailand Philharmonic Orchestra in May 2017 at age 20. Nitiphum was born in Khonkaen, Thailand and started playing trumpet at age 14. His first band experiences were at Kaen Nakhon Wittayalai School in Khonkaen, Thailand. He is currently pursuing his Bachelor of Music in Music Performance from the College of Music, Mahidol University where he studies trumpet with Dr. Joseph Bowman. Nitiphum has participated in master classes with distinguished trumpet artists such as Reinhold Friederich, Peter Monkediek, Jens Lindermans, and Carole Reinhart.

Nitiphum has appeared regularly as a soloist and orchestral and chamber performer throughout Thailand. Previously he served as Co-Principal of the Princess

Galyani Vadhana Youth Orchestra, and the Mahidol Wind Orchestra. A founding member of the Zero Brass Quintet, the group was awarded the 2nd Prize (no first prize awarded) in the 18th Osaka International Music Competition Mixed Chamber Music Division. The group also several other local Thailand brass chamber music competitions.

Co-Principal - Surasi Chanoksakul

Surasi Chanoksakul has been a member of the Thailand Philharmonic Orchestra since his first appointment in 2007. He served as principal trumpet from 2007-2016 and currently is the Co-principal.

Prior to this, he performed regularly with the Bangkok

Symphony Orchestra and the Chao Phraya Symphony Orchestra.

Surasi is currently pursuing his Doctor of Music Degree in Trumpet Performance and Pedagogy at the College of Music, Mahidol University, where he studies with Dr. Joseph Bowman. He has a Master's Degree from Mahidol University and a Bachelor's Degree from Kasetsart University. His previous trumpet teachers include Vanich Potavanich and Manu Hothai.

Tutti - Kueakool Jaisom

Kueakool Jaisom is originally from Chiang Rai, Thailand and has been a member of the TPO since 2013. His first exposure to music was playing bass drum at the age of 13 and he took up trumpet the following year. He entered the Pre-College Music Program at the College of Music, Mahidol University in 2005. He went on to graduate with a Bachelor's and Master's Degree in Music Performance from Mahidol University where he studied with Dr. Joe Bowman and Sompop Puengpreeda.

Tutti - Joe Bowman

Joseph Bowman has been a member of the Thailand Philharmonic Orchestra trumpet section since 2008. Bowman has previously performed with the Memphis Symphony, the Phoenix Symphony, and many regional orchestras. Dr. Bowman received a DMA and MM from Arizona State University, and a BM from the University of Cincinnati. His major teachers have included David Hickman, Samuel Pilafian, Alan Siebert, Marie Speziale, Vince DiMartino, Gary Davis, and Pat Harbison.

What initially interested you in studying the trumpet?

Nitiphum: When I was young, I

had opportunity to watch orchestras on the internet, as there were no orchestras to see near my home, and I felt interested in the sound of the trumpet in the orchestra so I started to study trumpet.

Kueakool: My first instrument was the drums, but on a junior high school trip, I saw a man playing a trumpet and wanted to be like him!

Surasi: My teacher picked for me, choosing trumpet for me to play in the band, even though I preferred trombone!

Joe: At 10 years old, we had the school band starting, and the band director came around and brought instruments to show us. I wanted to play the saxophone, so I went home asked my Mom to play sax, but she quickly reminded me of the old trumpet my father had from his high school band days, so the choice was made for me. Starting out on trumpet, I was not so keen on it, until I was able to hear some live trumpeters. My parents took me to hear Wynton Marsalis when he came to town. When I saw that, I was hooked.

Would you share what some of your most important musical influences have been?

Joe: It started with jazz! My grandparents bought me records from flea markets – Maynard Ferguson, Al Hirt, Harry James, Miles Davis – I heard the trumpet soaring and it ignited that flame that has always stayed with me. Even today, if I have the chance to listen for pleasure I am listening to jazz trumpet. The creativity of those artists and the sound still stay with me.

Surasi: The influence of marching band on me happened early and was very powerful – the combination of music and drama, adding the visual to the famous melodies, drove me to become more interested in classical music.

Kueakool: When I was 15

years old, I went to the 2005 ITG conference in Bangkok that Ajarn Joe hosted [“Ajarn” means “Professor” in Thai language] and I watched the first ever concert of the Thailand Philharmonic Orchestra. David Hickman performing the Haydn Trumpet Concerto made me so surprised and excited – his sound became my dream sound and has inspired me ever since.

Nitiphum: My first major musical influence was Ajarn Surasi! He came to my city and taught my marching band. Hearing him play the trumpet with such great tone and style – it was my first live experience hearing a professional sound! I have carried that in my mind ever since.

Please share what your experience was like in school. How did that experience influence your career? Describe what it was like working with your teacher(s).

Joe: I am the only one here who studied in America, so my experience has been different from yours, studying at CCM in Cincinnati with Alan Siebert and then at Arizona State with Dave Hickman. At Cincinnati, I was exposed to the “Gospel of Tone”. Everything was about sound – imagining it, describing it, developing it. The heavy emphasis on orchestral playing and the strong friendly competition of the students was an incredible foundation for being an orchestra professional. Then going to ASU and learning more

from Hickman about the trumpet than I ever thought was possible, the pedagogy, the history, the literature, the players, performance practice. He taught me how to be a professional and have success as a musician.

Surasi: My first “trumpet” lesson was with a clarinet player who was an older student. This is still a very common teaching situation in Thailand. He opened up a hand-me-down trumpet book written by a Thai trumpeter and tried to explain the basics to me as best he could, using a lot of pictures to help me to model.

He had me play on the mouthpiece only for my first month, then started on the trumpet. After that, throughout high school I was primarily self-taught, watching videos of trumpeters, especially Wynton Marsalis, who was so popular in Thailand, and trying to figure out what they were doing. My first real trumpet teacher was a Thai trumpeter – Vanich Potavanich, who was the first Thai trumpeter to have a chance to study abroad – learning for a year in Rotterdam. He taught me and then brought me into the Bangkok Symphony Orchestra as a junior member, where I received my first training in orchestral style.

Kueakool: My first instruction on trumpet was just through older friends in marching band, and it was pretty basic and mostly wrong! I did not have a good idea of how to play correctly until I was accepted into the Precollege [high school] music program at the College of Music, Mahidol University. From Ajarn Joe and the older students in the studio I finally learned how to play the right way. Those older students were the ones who put me on the path to being a trumpet player.

Nitiphum: My first trumpet teacher was Ajarn Joe and he is still teaching me every day! I am in

my 3rd year of study as a Bachelor Degree student, and then I get to sit and learn from him when we are performing in TPO.

How do you view your role in the trumpet section?

Nitiphum: Of course, as a principal player, I have a heavy responsibility to prepare my part to the best of my ability, know the piece well, and assign the parts for the rest of the section. I try my best to play with a good example, and I follow the conductor and work with the conductor to give them the style they want.

Surasi: I serve as co-principal and follow the principal trumpet on part assignments, mentor him on equipment selection for composers and conductors, and provide guidance regarding style – should we listen to a specific recording, or follow a specific trumpet section’s example when playing a certain work, etc. I play 1st on parts for typically half the concert, and then play tutti for larger works.

Joe: Tour [Kueakool] and I both play tutti [section] so we play second and third or fourth, depending on the piece, and our jobs are to match and follow principal player in terms of balance, blend, style, articulation, and all of the musical elements. Having been a teacher for all of my TPO colleagues, I also take time to offer guidance to our young principal based on my experience playing many of the orchestra works previously.

Kueakool: I also feel that my role is as Ajarn Joe described – I also like to make sure our rest counting for the section matches up – especially in those pieces with long rests [laughter].

Who are the role models you model your playing after?

Joe: The first time I heard Michael Sachs play (the principal

trumpet of the Cleveland Orchestra), as a high school student growing up near Cleveland, I knew that was the sound I wanted to model my playing after. Then when I heard Phil Smith on his famous Orchestra Excerpts for Trumpet CD recording – I have listened to that hundreds of times. It has become the sound in my head – that perfect trumpet sound.

Surasi: Phillip Smith - when I started play in an orchestra as a younger player, I tried to copy his style and make my sound like his. Another important sound model for me was Wynton Marsalis and his Carnival recording, which was one of the first modern records to be available to students in Thailand.

Keaukool and Nitiphum: Phil Smith! [Said at unison, followed by laughter].

What have been some of the most rewarding experiences of your career?

Joe: Being in Thailand since 2003, I would say the most rewarding experience was being able to bring the International Trumpet Guild Conference to Bangkok in 2005. I felt like the chance for Thai trumpeters to hear their heroes play for the first time live would have the same impact as it did for me when I went to my first ITG Conference – as a 17 year old in Akron, Ohio in 1993. It was a moment when they could suddenly see and understand things that were previously only distant observations for them. Seeing your heroes come to life made a profound difference for many of the students here. A close second would be to be able to sit in the TPO for over a decade and perform alongside many of my students, not only teaching them, but to enjoy playing with them, and appreciate them growing into young colleagues who possess incredible passion for music!

Surasi: Being able to give back. I have had the chance to study and improve my knowledge and skill, and I enjoy traveling around Thailand to the places where good teachers never go – showing young students ideas about trumpet playing and helping them chart a path for success. That is my biggest reward.

Nitiphum: In my opinion, the most rewarding experience in my career so far has been to meet new people who have more experience than me and learn from them.

Kueakool: Four years ago, I had the chance to join a summer music academy in Germany. It was my first chance to play in an orchestra outside Thailand. I felt lucky to be playing orchestral trumpet in Europe but also felt like I could be there as a peer and equal.

Who has been your most influential mentor besides your private teachers?

Joe: Since I was 17, it has been Vince DiMartino. I have never studied with him formally but he has served as a mentor to me over my career and has always found time to share and listen. I am eternally grateful to him for his support. He has always been available to me, even today via Skype.

Surasi: Vanich Potavanich [Principal Trumpet, Bangkok Symphony] gave me a chance to join my first orchestra and taught me about the music. He always gave me positive feedback and instruction.

Kueakool: Professor Wisit Chitrangsan, who is known around Thailand as the “Godfather of Trumpet”. He has taught most of the current generation of Thai trumpet professionals. Going to meet him and asking for his advice and guidance has been very important.

Nitiphum: My TPO trumpet section colleagues – everyone is supporting me to be successful. As a young player, I am grateful for their advice and knowledge – I want to learn from them everything I can!

How important is equipment choice in your daily performance?

Joe: I am not an “equipment guy”, who is always trying new horns or mouthpieces to find the perfect one. I was taught that the sound in your head is the most important thing to determine the sound coming out of your bell. I have played the same size mouthpiece for 25 years that was recommended to me by Dave Hickman, and I play a standard orchestra brand of trumpet.

Surasi: I like to match the equipment to my concept of the piece we are playing. I enjoy trying many of the newest models, and enjoy changing regularly – it is just a matter of finding enough money!

What hobbies do you frequently enjoy to help balance your professional career?

Nitiphum: I like soccer and I try to play every week!

Surasi: I love eating. I go out each Sunday looking for the best places to eat – not only in Bangkok but also in Chiang Mai, Phuket, wherever I am – I want the best food.

Joe: One of the challenges of living and working in Thailand is that musician salaries are still developing, so all of us are working extensively almost every day. I work for my College as an administrator and teacher, and then join all of you for 4 hours each evening. When I have time away from playing I am with my wife and son, our family – taking my son to see the latest super hero

movie or taking my wife to dinner – spending time with family is what I try to do outside of here.

Kueakool: I love to play video games and travel when I have free time. I can find a lot of happiness by spending time at one of our local Buddhist temples, sitting in nature and listening to the surroundings. My childhood dream is to develop my own garden.

What advice do you have for aspiring orchestral trumpet players?

Surasi: Make sure that you go to live concerts as much as possible. Listen to professional orchestras live and then go back and practice.

Joe: Deep active listening – listening for knowledge: when you listen to a recording, learn the name of the conductor and find out more about them. Learn the names of the trumpet players in the section of the recording you are listening to. Make connections and develop a catalog of sound concepts in your mind. Have some heroes! Listen to everything that your trumpet hero plays! My trumpet heroes growing up were the Cleveland Orchestra guys: Michael Sachs, James Darling, David Zauder. I can hear their playing in my mind’s ear just like it was yesterday.

The more you listen, the more you want to practice. You have to feed the wolf. Go to an ITG conference, listen to the greats, and then say hello!

Nitiphum: Practice!

Kueakool: You do not understand art when you see it, or hear it; you understand art when you feel it. Practice and immerse yourself in your art until you feel it deeply – you will find success in this way.

เสวนาภาษาดนตรี กับตัวแทนนักดนตรีวง Berliner Philharmoniker

เรื่อง:
วรรณภา ญาณวุฒิ (Wannapha Yannavut)
อาจารย์ประจำสาขาวิชาเครื่องเป่าลมทองเหลืองและเครื่องกระทบ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑ เวลา ๑๕.๐๐-๑๖.๓๐ น. ณ หอแสดงดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล นับเป็นช่วงเวลาที่มีค่าและเป็นเกียรติอย่างมากในชีวิตอีกครั้งหนึ่ง ที่ได้มีโอกาสเป็นผู้ดำเนินรายการร่วมกับ ดร.ธนพล เศตะพราหมณ์ ในการเสวนา

พูดคุย เรื่องราวประสบการณ์ต่าง ๆ กับตัวแทนนักดนตรีจากวง Berliner Philharmoniker ทั้งหมด ๖ ท่าน ได้แก่ Mr. Walter Küssner เล่นไวโอลา Mr. Ulrich Wolff เล่นดับเบิลเบส Prof. Michael Hasel เล่นฟลูต Mr. Christoph Hartmann เล่นโอโบ Mr. Walter Seyfarth เล่น

คลาริเน็ต และ Mr. Andre Schoch เล่นทรมเป็ต

ในการเสวนานี้มีผู้เข้าร่วมฟังเป็นจำนวนมาก ทั้งนักเรียน นักศึกษาคณาจารย์ และผู้ให้ความสนใจ เสียงปรบมือก็ก้องไปทั่วหอแสดงดนตรี เมื่อนักดนตรีวงเบอร์ลินทั้ง ๖ ได้ก้าวเท้าเดินเข้ามาในเวที เป็นอีก

หนึ่งความรู้สึกประทับใจและสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่างที่ทุกคนในที่นั้นให้ความเคารพ ชื่นชม และสมกับการรอคอยโอกาสที่จะได้พูดคุยและฟังประสบการณ์ต่างๆ ผ่านตัวนักดนตรีระดับโลกเหล่านี้ ผู้ที่เปรียบได้ว่าเป็น idol ของพวกเรา นักดนตรีทุกๆ คน

มีแนวคิดและคำคมมากมายที่นับว่าเป็นประโยชน์อย่างมากต่อนักดนตรีอาชีพและนักเรียนนักศึกษาดนตรี ทั้งแนวทางในการฝึกซ้อม การเตรียมตัวในการแสดงคอนเสิร์ตในแต่ละโปรแกรม ชีวิตในการเรียน การทำงานร่วมกับคอนดักเตอร์ที่มีฝีมือระดับโลก ไม่ว่าจะเป็น Herbert von Karajan, Claudio Abbado และ Kirill Petrenko หลายวลีที่ฟังแล้วเข้าใจง่าย เห็นภาพ และตรงประเด็น อาทิ *Play together, play in tune, and play in tune together! Play with passion! Feel together, breath together, and play together* หรือ *Play like a chamber music with a bigger group!* ฟังแล้วดูเหมือนง่าย แต่ลงมือทำให้ได้จริงๆ นั้นยาก

ก่อนจะลงลึกและเจาะประเด็นที่น่าสนใจให้ละเอียดไปกว่านี้ เรามาทำความรู้จักตัวแทนนักดนตรีสมาชิกวง Berliner Philharmoniker ทั้ง ๖ จากคำถามแรกของการเสวนา นั่นก็คือ การให้นักดนตรีแต่ละคนเล่าที่มาของตนเองอย่างคร่าวๆ เพื่อให้ผู้ฟังได้รู้จักพวกเขามากขึ้น และได้เห็นเส้นทางในการก้าวสู่ความเป็นนักดนตรี จากจุดเริ่มต้นจนถึงระดับโลกในวันนี้

Walter Küssner นักไวโอลาเป็นผู้ตอบคำถามนี้เป็นคนแรก เขาเล่าเรื่องราวของตนเองว่า แรกเริ่มเดิมทีไม่เคยคิดจะมาเป็นนักดนตรี ความใฝ่ฝันในตอนเด็กของเขาคืออยากจะเป็น

เป็นนักคณิตศาสตร์และนักหมากรุก มีอาชีพ แต่ทุกอย่างไม่ได้เป็นไปตามที่คิด เขาได้ตระหนักว่า แท้จริงแล้วดนตรี คือสิ่งที่เขารักและอยากจะทำไปตลอดชีวิต Küssner ได้เล่าต่ออีกว่า เครื่องดนตรีที่เขาอยากจะทำจริงๆ แล้ว คือ เชลโล แต่ตอนนั้นพี่ชายเขาเล่นอยู่ พ่อแม่จึงไม่อยากให้เล่นเครื่องดนตรีซ้ำกัน ทำให้เขาได้มาเล่นไวโอลาจนถึงทุกวันนี้ และในวันที่ Küssner ผ่านการอดิชั่นและเข้าร่วมเป็นสมาชิกของวง Berlin Phil เขารู้สึกปลื้มและดีใจมาก เพราะวง Berliner Philharmoniker คือความใฝ่ฝันของเขา Küssner ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของวง Berlin Phil มากกว่า ๓๐ ปี ความแตกต่างของวงจากวันแรกที่ได้เข้าร่วมมาจนถึงปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง Küssner ได้มีโอกาสร่วมงานกับ Karajan ซึ่งเป็น chief conductor ในตอนนั้น เขาบอกว่ามาตรฐานของวงในปัจจุบันสูงขึ้นมากจากในอดีต เพราะนักดนตรีรุ่นใหม่ได้รับการฝึกฝนดีกว่านักดนตรีรุ่นเก่า และสมาชิกในปัจจุบันที่มาอดิชั่นเข้ามา ก็มาจากหลากหลายประเทศ หากเทียบกับเมื่อก่อนที่มีเพียงแค่ชาวเยอรมันเท่านั้น จึงทำให้มาตรฐานของวง Berlin Phil ในปัจจุบันมีความเป็นสากลมากขึ้น

นักดนตรีคนต่อมา **Walter Seyfarth** ได้เริ่มเล่นคลาริเน็ตครั้งแรกตอนอายุ ๑๒ ปี เขาตกหลุมรักเสียงของคลาริเน็ตตั้งแต่วัยแรกที่ไต่ขึ้นจาก recording ที่คุณครูของเขาเปิดให้ฟังในโรงเรียน จากนั้นเขาก็ฝึกซ้อมเครื่องดนตรีนี้อย่างหนักจนกระทั่งอายุ ๒๐ ปี Seyfarth ได้รับทุนให้เข้าเรียนที่ Berlin Music Academy ก่อตั้งขึ้นโดย Karajan ในปี ค.ศ. ๑๙๔๒ ซึ่งเขาได้เข้าเรียนในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ นับว่าเป็น

ประสบการณ์ที่ดีมากของนักดนตรีคนหนึ่งที่ได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของวงการศึกษาดนตรีที่ใหม่มากในตอนนั้น เขามีโอกาสได้เรียนกับนักดนตรีมืออาชีพของวง Berlin Phil และยังได้มีโอกาสร่วมเล่นในวงออร์เคสตราอีกด้วย นับว่าเป็นการเรียนรู้การสอนแบบใหม่มากๆ ในขณะนั้น ต่อมาเขาได้เข้าร่วมเล่นกับวง Radio Orchestra และในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ เขาก็ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของวง Berliner Philharmoniker เต็มตัว ซึ่งนับว่าเป็นความใฝ่ฝันของเขาด้วยเช่นกัน เช่นเดียวกับ Walter Küssner

เนื่องด้วย Seyfarth เป็นนักเรียนดนตรีของ Berlin Academy รุ่นแรกๆ เขาจึงเล่าให้ฟังต่อว่า แนวทางการเรียนการสอนใน Academy เป็นอย่างไร ซึ่งสิ่งที่สำคัญและเป็นโอกาสที่ดีมากๆ ของการเรียนใน Academy คือ การได้เข้าร่วมสังเกตและเรียนรู้จากการฝึกซ้อมของวงออร์เคสตรา ทำให้ได้เห็นการทำงานแบบมืออาชีพจริงๆ และรู้ว่าการฝึกซ้อมและเตรียมตัวสำหรับคอนเสิร์ตแต่ละโปรแกรมต้องทำอย่างไรบ้าง นอกจากนี้ โอกาสที่ดีอีกอย่างหนึ่งก็คือ การได้เล่น chamber music ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับนักดนตรีรุ่นเยาว์ และแม้กระทั่งโตขึ้นก็ตาม เพราะจะได้เรียนรู้ การเล่นดนตรีร่วมกัน การฟังกันและกันในขณะการเล่น เป็นรากฐานที่ดีในการเล่นวงออร์เคสตรา นอกจากนี้ใน Academy ยังโชคดีที่มีนักเปียโนเก่งๆ คอยฝึกซ้อมและร่วมแสดงคอนเสิร์ตต่างๆ ให้กับเราอยู่ตลอด และอีกหนึ่งโอกาสที่ดีที่สุดคือ ในบางครั้งจะได้ถูกรับเชิญให้เข้าร่วมบรรเลงกับวงออร์เคสตรา เช่น ได้เล่น second position (ตำแหน่งที่ ๒) ทำให้ได้ร่วมเล่นกับอาจารย์และนักดนตรี

มืออาชีพ นับเป็นความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ และเป็นโอกาสที่ดีมากๆ ที่จะได้รับจากการเข้าเรียนใน Academy

Andre Schoch นักทรัมเป็ตอายุน้อยคนหนึ่งของวง และเป็นสมาชิกใหม่ เริ่มเล่นทรัมเป็ตตอนอายุ ๘ ปี เขาฝึกซ้อมอย่างหนักมาก เพราะอยากเป็นนักทรัมเป็ตมืออาชีพในอนาคต เขาบอกว่าดนตรี คือ passion สำหรับเขา เขาเล่นดนตรีด้วย passion เสมอ Schoch รู้สึกดีใจมากที่ได้มีโอกาสเข้าเรียนที่ Berlin Academy ในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ช่วงที่เรียน ๓ ปี ใน Academy นับเป็นช่วงเวลาที่มีความหมาย เขาได้เรียนรู้การเล่นในวงออร์เคสตรา ได้เรียนรู้ style และ

sound ของวงออร์เคสตรา จากนั้นเขาได้งานที่ Hamburg State Opera ได้มีโอกาสเล่นโอเปร่าและซิมโฟนีมากมาย จนไม่นานมานี้ Schoch สามารถเข้าร่วมเป็นสมาชิกเต็มตัวของวง Berliner Philharmoniker ได้ ซึ่งตัวเขาเองเป็นสมาชิกที่ใหม่ที่สุดของวง และเพิ่งได้ร่วมเล่นกับวงซิมโฟนีนี้เป็นครั้งแรก

สิ่งหนึ่งที่นักเรียนจาก Berlin Academy จะได้เรียนรู้จากวง Berliner Philharmoniker ก็คือ style หรือแนวทางของวง ซึ่ง Walter Küssner ได้เสริมว่า สิ่งที่ทำให้วงเป็นเอกลักษณ์และถือว่าเป็นสิ่งพิเศษที่ Berlin Phil มี ก็คือ “passion” ทุกคนเล่นดนตรี

ด้วย passion ไม่ว่าจะมีผ่านไปกี่ปีก็ตาม ไม่ว่าจะมี ๑๕ ปีที่แล้ว หรือปัจจุบัน วง Berlin Phil ก็จะเป็นเช่นนี้ตลอดไป และนักดนตรีทุกคนได้รักษาขนบธรรมเนียมของวงแบบนี้มาตลอด

ย้อนกลับมาที่ Schoch แม้เขาจะเป็นสมาชิกใหม่ของวง แต่การปรับตัวเข้ากับวงไม่ใช่เรื่องยากเลย ตัวเขาเองรู้จักและคุ้นเคยกับนักดนตรีในวงมาก่อนอยู่แล้วตั้งแต่สมัยเรียน ทุกครั้งที่เขามาซ้อมและเล่นกับทุกคน เขาให้ความเคารพกับทุกคนและทุ่มเทแรงใจแรงกายอย่างเต็มที่ในการทำงานเหมือนกับทุกคน นั่นคือสิ่งที่ทำให้คนในวงให้การยอมรับและต้อนรับเขาในฐานะสมาชิกคนหนึ่ง

ของวงในเวลาอันรวดเร็ว

จากคำตอบของ Schoch ทำให้พิธีกรหันไปถามนักดนตรีรุ่นพี่คนอื่นๆ ว่ามีความคิดเห็นอย่างไรกับสมาชิกใหม่ เคยเกิดปัญหาหรือข้อขัดแย้งใดๆ ในการเล่นบ้างหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็น style หรือวิธีการเล่น จึงได้คำตอบว่า วง Berliner Philharmoniker มีกฎให้สมาชิกใหม่ที่ผ่านการอดิชั่นได้ทดลองงาน ๒ ปี หากผ่านไป ๒ ปี ทุกคนรู้สึก ว่าสมาชิกใหม่คนนี้เล่นไม่เข้ากับวง หรือมีปัญหาใดๆ ก็ตาม ทางวงจะโหวตเสียงกัน หากผลออกมาว่าไม่ผ่าน สมาชิกใหม่คนนี้ก็จะต้องออกจากวง แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว คนที่ผ่านการอดิชั่นเข้ามา จะได้รับการพิจารณาอย่างดีที่สุดแล้ว เหตุการณ์ดังกล่าวจึงมักไม่ค่อยเกิดขึ้น

นักดนตรีคนถัดมา **Prof. Michael Hasel** เริ่มเล่นเปียโนตั้งแต่อายุ ๕ ปี คุณยายและคุณแม่อีกก็เล่นเปียโนเช่นกันแต่ไม่ใช่มืออาชีพต่อมาในช่วงอายุ ๑๔ ปี Hasel ตัดสินใจจะเปลี่ยนไปเล่นเครื่องดนตรีชิ้นอื่น เพราะรู้สึกว่าเล่นเปียโนแล้วเหงา ต้องเล่นคนเดียว รู้สึกไม่สนุก ซึ่งในตอนนั้นกำลังตัดสินใจระหว่างเฟรนช์ฮอร์นกับฟลูต แต่คุณตาซื้อฟลูตให้กับเขาก่อน เขาจึงเลือกเล่นฟลูตตั้งแต่นั้นมา โดยส่วนตัว Hasel ชอบพลังและเสียงของเฟรนช์ฮอร์นมากกว่า เขายังได้เล่าต่ออีกว่า ตอนแรกยังลังเล ไม่คิดที่จะเรียนดนตรีจริงจัง เพราะรู้สึกชอบทั้งวิชาเคมีและฟิสิกส์ แต่โชคดีที่ได้มีโอกาสไปเรียนฟลูตกับนักฟลูตที่มีชื่อเสียงมากในขณะนั้น ซึ่งก็คือ Aurèle Nicolet จึงทำให้ได้เรียนดนตรีและฟลูตอย่างจริงจัง หลังจบการศึกษา Hasel ก็ได้งานทันที โดยได้เข้าร่วมเล่นกับวง Frankfurt

Radio Symphony Orchestra ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๘๔ Hasel ก็ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของวง Berliner Philharmoniker มาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งนับได้เป็นซีซั่นที่ ๓๘ ของเขา

Christoph Hartmann นักโอโบของวง Berliner Philharmoniker ที่ใครหลายๆ คนน่าจะคุ้นตาเป็นอย่างดี เพราะเขาเคยมาร่วมแสดงเดียวกับวง Thailand Philharmonic Orchestra มาก่อน Hartmann เริ่มเล่นโอโบตอนอายุ ๑๓ ปี ในตอนแรกคุณครูเปียโนของ Hartmann บอกว่า ทางโรงเรียนกำลังจะมีครูสอนโอโบเข้ามาใหม่ จึงถามเขาว่าอยากเรียนโอโบหรือไม่ เขาจึงกลับไปถามที่บ้าน และทุกคนบอกว่าเรียนได้ เขาก็เลยเรียน ตั้งแต่นั้นมาเขาก็เล่นโอโบมาตลอด จากนั้นเขาได้มีโอกาสเข้าร่วมวงเยาวชนและมีเพื่อนสนิทในวงหลายคน เพื่อนๆ เขาทุกคนไปอดิชั่นเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยดนตรี เขาจึงตามไปกับเพื่อนๆ และอดิชั่นบ้าง ทั้งๆ ที่ตอนแรกไม่ได้ตั้งใจจะเรียนดนตรีจริงจัง แต่โอกาสและสิ่งรอบข้างพาให้เขาไปในทางนี้ พอเรียนจบ เขาได้งานที่ Stuttgart Philharmonic และจากนั้นอีก ๑ ปี เขาก็ได้มีโอกาสย้ายไปเข้าร่วมกับวง Berliner Philharmoniker ในปี ค.ศ. ๑๙๙๒ นับเป็นเกียรติและความภาคภูมิใจมาก ที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของวง

นักดนตรีคนสุดท้ายที่เข้าร่วมการเสวนานี้ คือ **Ulrich Wolff** นักดับเบิลเบสของวง Berliner Philharmoniker ที่อยู่มายาวนานที่สุดในรุ่นนี้ เขาเล่าว่า ตอนอายุ ๕ ปี เขามีความปรารถนาที่จะเล่นไวโอลินมาก แต่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย เพราะอยากให้เขาออกไปเล่นกีฬา เช่น ฟุตบอล มากกว่า เนื่องจาก

ตอนนั้นเขาเป็นเด็กที่ผอมและตัวเล็ก แต่ตัวเขาเองไม่ชอบที่จะออกไปเล่นกีฬาแบบนั้น พออายุได้ ๙ ปี เขาจึงได้เริ่มหัดเล่นไวโอลิน และพอเริ่มเข้าช่วงวัยรุ่น ก็ได้หันไปเล่นกีตาร์เบส เพราะสนใจในดนตรีป๊อปและแจ๊ส จึงได้เข้าร่วมกับวงดนตรีของโรงเรียน มีโอกาสแสดงงานต่างๆ ในโรงเรียน พอพ่อแม่เห็นว่าเขาสามารถเล่นกีตาร์เบสได้ จึงอยากให้เขาเล่นให้ได้ดี จึงแนะนำให้เขาเรียนดับเบิลเบสด้วย นั่นคือที่มาของการเล่นดับเบิลเบสอย่างจริงจัง ซึ่งตัวเขาเองรู้สึกสนุกและมีความสุขมากที่ได้เล่นเบส ไม่ว่าจะเป็นทั้งแนวคลาสสิกหรือป๊อป ต่อมา Wolff ได้มีโอกาสไปเรียนดับเบิลเบสกับ Rainer Zepperitz (principal double bass ของวง Berlin Philharmoniker ในขณะนั้น) เขาเรียนและฝึกซ้อมอย่างหนักมาก เพราะตั้งใจจะอดิชั่นเข้าเรียนที่ Berlin Academy ตอนอายุ ๒๑ ปี แต่ด้วยความเข้าใจผิดหรือเป็นเพราะการอดิชั่นช้าวงออร์เคสตรากับอดิชั่นเข้าเรียนที่ academy ในตอนนั้น มีการจัดขึ้นพร้อมกันและใกล้กันมาก ทำให้เขาประหลาดใจเมื่อผลการอดิชั่นออกมา เขาสอบผ่านการเป็นนักดนตรีช้าวง Berlin Philharmoniker แทนที่จะได้สอบผ่านเข้าไปเป็นนักเรียนของ Berlin Academy ทำให้เขาได้เข้าร่วมเป็นนักดนตรีของวงตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๗๘ เป็นต้นมา รวมเวลาทั้งหมดที่เขาเล่นในวงนี้ เป็นเวลา ๔๑ ปี

หลังจากที่ได้รู้จักประวัติคร่าวๆ ของตัวแทนนักดนตรีทั้ง ๖ ท่านแล้ว หัวข้อต่อมาในการเสวนาก็มุ่งประเด็นไปที่การทำงานร่วมกับ chief conductor ที่นักดนตรีส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้เคยร่วมงานมาเป็นระยะเวลาค่อนข้างนาน นั่นก็คือ Karajan ทุกคน

ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า Karajan เป็นคอนดักเตอร์ที่มีความละเอียด และแม่นยำมากๆ เพราะแต่เดิม Karajan เคยอ่านวญเพลงในโอเปร่า มาก่อน และการทำงานกับโอเปร่านั้น จะต้องมีความชัดเจนและแม่นยำเป็น อย่างมาก แม้ว่าเราจะเคยเห็นจาก ในวิดีโอว่า Karajan มักจะหลับตา เคาะวงออร์เคสตรา แต่จริงๆ แล้ว นั้นเป็นเพียงการแสดง เพราะใน เวลานั้น กล้องบันทึกภาพและวิดีโอ จัดเป็นอุปกรณ์สมัยใหม่ เพื่อใช้ใ นการโปรโมตวงให้คนรู้จักกว้างขวาง ขึ้น Karajan จึงคิดว่าเป็นเพียงการ แสดงเสมอเมื่ออยู่นำกล้อง ส่วน บทเพลงที่ใช้ในการบันทึก ก็มักจะ เป็นบทเพลงที่วงออร์เคสตราเคย เล่นและรู้จักเป็นอย่างดีอยู่แล้ว นัก ดนตรีจึงรู้แนวทางในการอ่านวญเพลง ของ Karajan เป็นอย่างดี บางครั้ง

สามารถเล่นกันเองได้ แม้ Karajan จะไม่ได้คอนดักต์เพลงมากนักก็ตาม และเมื่อ Karajan หลับตาขณะที่กล้อง จับมาที่เขา จึงไม่เป็นปัญหากับวง แต่อย่างใด นับได้ว่าการร่วมงานกับ Karajan เป็นสิ่งที่น่าประทับใจมาก เพราะเขาเป็นคนที่มีความรอบรู้เกี่ยว กับบทเพลงต่างๆ มักจะเล่าเรื่องราว ที่มาที่ไปของแต่ละบทเพลง ให้นัก ดนตรีเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน และในเวลาทำงาน Karajan จะ เป็นคนที่จริงจังกับการทำงานมาก และค่อนข้างดุ ทำให้บรรยากาศใ นการซ้อมบางครั้งมีความจริงจังและ ตึงเครียดบ้าง เพราะเขาต้องการ ความสมบูรณ์แบบ อาทิ โน้ตเสียงสั้น เสียงยาว ความดังเบาของเพลง เช่น ท่อน Scherzo ของ Beethoven's Symphony No. 3 Karajan จะใช้ เวลาอย่างคุ้มค่าในการฝึกซ้อมอย่าง

ละเอียด เพื่อให้วงเล่นออกมาตาม ที่ต้องการอย่างแท้จริง

สิ่งหนึ่งที่นับว่าเป็นแนวทางและ แนวคิดที่สำคัญในการปรับวงของ Karajan คือ เขาให้ความสำคัญกับ เสียงเบสมาก ดังนั้น การที่ทั้งวง โดย เฉพาะเครื่องสาย หากต้องลงคอร์ด พร้อมกัน เสียงสูงและเสียงกลางจะ เล่นช้ากว่ามือของคอนดักเตอร์เล็กน้อย เพื่อเป็นการรอเสียงของดับเบิลเบส ที่จะเดินทางมาช้ากว่าเครื่องอื่นๆ การที่วงรอเล็กน้อย จะทำให้เสียง ของทุกคนมาพร้อมกันกับเบส นอกจากนี้ยังมีการเสริมต่ออีกว่า ไม่ใช่แค่เพียง Karajan เท่านั้นที่เห็น ความสำคัญของเสียงเบส แต่รวมถึง คอนดักเตอร์อื่นๆ หรือตัวนักดนตรี เองด้วย การให้ความสำคัญกับฐาน เสียงต่ำให้เป็นเสียงเริ่มของคอร์ดนั้น เป็นสิ่งที่ดีในแต่ละกลุ่มเครื่องนั้นๆ

ด้วย ไม่ว่าจะเป็น เครื่องสาย เช่น ดับเบิลเบส กลุ่มเครื่องลมไม้ เช่น บาสซูน หรือกลุ่มเครื่องทองเหลือง เช่น เบสทรอมبون และทูบา เพราะการสร้างเสียงดนตรีโดยมีฐานที่เริ่มจากเสียงต่ำเหล่านี้ก่อน จะทำให้เสียงของทุกเครื่องได้ยินออกมาพร้อมกัน มีความไพเราะ หนักแน่น และเป็นกลุ่มก้อนมากขึ้น นอกจากนี้ Karajan ยังให้ความสำคัญกับการเล่นบทเพลงใหม่ๆ ในยุคนั้นๆ เช่น บทเพลงร่วมสมัย เพื่อเรียนรู้และพัฒนาวงการเพลงคลาสสิกต่อไป และถือเป็นการเรียนรู้อะไรใหม่ๆ อยู่เสมอ

จากมุมมองของผู้เล่น ได้เสวนาหัวข้อต่อมาเกี่ยวกับการบรรเลงบทเพลงหรือเริ่มบทเพลงให้พร้อมเพรียงกัน นั่นคือการ feel ร่วมกัน feel ทุกอย่างไปพร้อมๆ กันกับทุกคนในวง ไม่ว่าจะเป็นจังหวะหรืออารมณ์ที่สำคัญคือ หายใจพร้อมกัน ซึ่งนั่นจะทำให้ทุกคนเล่นได้พร้อมเพรียงกัน เปรียบเหมือนกับการฝึกซ้อมกับเมโทรโนม หากเราต้องการเล่นให้ตรงอย่างเดียว ก็จะไม่มีความตรง แต่ถ้าเรารู้สึกไปกับเมโทรโนมว่าจังหวะอยู่ตรงไหน ก็จะทำให้เราเล่นไปกับเมโทรโนมได้ ในมุมมองของผู้เล่นเครื่องสายหรือเบสเอง ก็มักจะฟังว่าเครื่องเป่าหายใจตรงไหน ก็จะเตรียมตัวและเข้าให้พร้อมกัน แทนที่จะมองแต่คอนดักเตอร์เพียงอย่างเดียว แม้จะต้องเล่นกับคอนดักเตอร์มากมายหลายคน ก็สามารถใช้นาฬิกานี้ได้ ไม่จำเป็นจะต้องมองใครคนใดคนหนึ่งเป็นหลัก หรือไม่จำเป็นต้องดูแค่การขยับไม้บาคองของคอนดักเตอร์เพียงอย่างเดียว

อีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญมากๆ ในการเล่นด้วยกันให้พร้อมเพรียงกันก็คือ “listening” หรือการฟังนั่นเอง ถือว่าเป็นความลับอย่างหนึ่งของ

วง Berlin Philharmoniker เลยก็ว่าได้ เพราะนักดนตรีทุกคนในวงเล่น chamber music มาก่อนและยังเล่นอยู่ ซึ่งการเล่น chamber music จะถูกฝึกให้เล่นด้วยกัน ฟังกัน รู้ทุกแนวทุกอย่างที่เกิดขึ้นในบทเพลง โดยทุกคนจะต้องรู้สึกไปในทิศทางเดียวกัน คิด หายใจ และเล่นไปด้วยกัน โดยไม่มีคอนดักเตอร์ที่คอยกำกับจังหวะ และหากจะกล่าวถึงการเล่นในวงออร์เคสตราแล้ว ก็เหมือนกับการเล่น chamber music ที่มีวงขนาดใหญ่ขึ้นนั่นเอง สิ่งนี้นับว่าเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้นักดนตรีในวงเล่นไปด้วยกันอย่างพร้อมเพรียงได้ และถึงแม้ Karajan เกษียณไปแล้ว คอนดักเตอร์ประจำวงคนถัดมา Abbado ก็มีแนวคิดคล้ายกัน ทำให้นักดนตรีคิดเหมือนเป็นการเล่น chamber music ในวงขนาดใหญ่ และคอนดักเตอร์เองก็ไม่ได้มีหน้าที่คอยบอกจังหวะตลอดเวลา แต่มีหน้าที่คอยจัดระบบระเบียบให้กับวงนั่นเอง

ความน่าสนใจต่อไปในการเสวนานี้ คือ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังจากที่ Abbado รับเป็น chief conductor ต่อจาก Karajan เริ่มต้นจาก repertoire ต่างๆ ที่วงได้เล่น ก็มีความร่วมสมัยมากขึ้น sound ของวงออร์เคสตราเริ่มมีความแตกต่างออกไป เพราะคอนดักเตอร์แต่ละคนมีเอกลักษณ์ทำทางในการอำนวยเพลงต่างกัน ดังนั้น การขยับท่าทางหรือวาดแขนในขณะที่อำนวยเพลงก็ต่างกัน Abbado นับว่าเป็นคอนดักเตอร์อีกคนหนึ่งที่ยิ้มยอดีมาก เขาสามารถแสดงและสื่อสารท่อน transition ต่างๆ ในเพลงให้กับนักดนตรีในวงได้อย่างชัดเจนและแม่นยำมาก ไม่ว่าจะเป็น tempo changing หรือการ connecting ท่อนต่างๆ เข้า

ด้วยกัน ทำให้วงเล่นง่ายขึ้นแม้จะเจอบทเพลงที่ยากและซับซ้อน เช่น Mahler Symphonies อีกหนึ่งความแตกต่างระหว่าง Karajan และ Abbado คือ การให้ความสำคัญกับบทบาทของเสียงในวง ดังที่กล่าวมาแล้วว่า Karajan ให้ความสำคัญกับลักษณะคอร์ดแบบแนวตั้ง หรือ vertical aspect จึงเน้นเสียงเบสและเสียงกลางมาก แต่ในทางกลับกัน Abbado ได้ให้ความสำคัญกับเสียงเมโลดี้หรือทำนองหลักเป็นสิ่งที่แรก คล้ายกับแนว Italian opera และคอยบอกให้เบสเล่นเบาลง ซึ่งนับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่สำหรับนักดับเบิลเบส

นอกจากนี้ Hartmann ได้เสริมว่า atmosphere ที่เกิดขึ้นในวงช่วงยุค Karajan กับยุค Abbado ก็ต่างกัน ความสัมพันธ์และบรรยากาศในวงระหว่างนักดนตรีกับคอนดักเตอร์นั้น Karajan เป็นลักษณะผู้นำและผู้ตาม แต่พอ Abbado เข้ามา เขามีแนวคิดในการดูแลวงให้มีความสัมพันธ์แบบเพื่อน ไม่ค่อยถือตัว สามารถทักทายและเรียกชื่อต้นกันได้ ทำให้บรรยากาศในวงมีความเป็นกันเองมากขึ้น ซึ่งต่อจากนั้นมา วง Berlin Philharmoniker ก็มีความเป็นกันเองมาตลอดจนถึงปัจจุบัน นอกเหนือจาก chief conductor วงยังมีโอกาสร่วมงานกับ guest conductors อีกมากมาย ซึ่งส่วนใหญ่ guest conductors ที่มา มีแนวทางที่ดี มีการเตรียมตัวเป็นอย่างดี และสามารถสื่อสารกับนักดนตรีในวงได้เป็นอย่างดี แต่บางครั้งหากบางคนเตรียมตัวมาน้อย หรือสื่อสารกับวงค่อนข้างลำบาก นักดนตรีทุกคนจะทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดก่อน แล้วค่อยดูว่าสามารถปรับอะไรเข้าหากันได้มากน้อยเพียง

โต และหากต้องแสดงบทเพลงเดิมที่เคยเล่นมาแล้วหลายสิบปีกับคอนดักเตอร์รุ่นใหม่หรือคอนดักเตอร์ที่ได้รับเชิญมา นักดนตรีทุกคนก็จะมองหา concept จากคอนดักเตอร์นั้นๆ และพร้อมเปิดรับแนวคิด มุมมอง การปรับเพลงแบบใหม่เสมอ ไม่ได้ยึดติดว่าเคยเล่นเพลงนี้กับ Karajan มา ๔๐ ปีที่แล้ว วงก็จะต้องเล่นแบบเดิมตลอดไป

นักดนตรีและผู้ชมทุกคนในหอแสดงดนตรีรอคอยหัวข้อต่อมาด้วยความใจจดใจจ่อ อยากจะรู้ว่านักดนตรีมีอาชีพทั้ง ๖ ท่านนี้ มีการเตรียมตัวอย่างไร ฝึกซ้อมอะไรบ้างในแต่ละวัน แต่ละสัปดาห์ เพื่อเตรียมตัวแสดงคอนเสิร์ตในแต่ละโปรแกรม ซึ่งใน ๑ โปรแกรมการแสดงของวง Berlin Philharmoniker จะมีเวลาซ้อม ๔ วัน ซ้อมใหญ่ ๑ วัน และแสดง ๓ คอนเสิร์ต ส่วนการเตรียมตัวสำหรับบทเพลงแต่ละโปรแกรมนั้น พวกเขาต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล แต่ละคนใช้เวลาฝึกซ้อมและเตรียมตัวต่างกัน ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของบทเพลง ขึ้นอยู่กับแต่ละคนว่าเคยเล่นเพลง

นั้นมาก่อนหรือไม่ ก็ครั้ง ขึ้นอยู่กับเครื่องดนตรีนั้นๆ ว่าแต่ละเพลงเครื่องต่างๆ มีพาร์ทที่ยากง่ายต่างกันอย่างไร และบางครั้งการเตรียมตัวไม่ได้หมายถึงไดโน้ตมาแล้วฝึกซ้อมอย่างเดียว อาจจะหมายรวมไปถึงการเตรียมเครื่อง เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมสำหรับเพลงนั้นๆ รวมถึงการเตรียมความพร้อมของกล้ามเนื้อในร่างกาย เพื่อเล่นเครื่องนั้นๆ กับบทเพลงนั้นๆ ด้วย

เมื่อนักดนตรีทุกคนในวงมาร่วมฝึกซ้อมและบรรเลงร่วมกัน ปัญหาอะไรที่มักจะเจออยู่บ่อยๆ และเป็นประเด็นที่ทุกคนต้องช่วยกันแก้ไขปรับปรุง ตัวแทนนักดนตรีวง Berlin Philharmoniker ได้บอกว่า สิ่งที่ยากที่สุดในการเล่นวงออร์เคสตราคือ การเล่นด้วยกัน แต่ในขณะเดียวกัน การเล่นด้วยกันให้พร้อมกัน ก็เป็นสิ่งที่ยากที่สุดเช่นกัน ปัญหาอีกอย่างที่เจอคือ การเล่นให้ in tune โดยเฉพาะระหว่างกลุ่มเครื่องเป่าลมไม้และเครื่องลมทองเหลือง Walter Seyfarth ได้ยกตัวอย่างการแก้ปัญหาที่ว่า บางเพลงคลาริเน็ตและฟลูตจะต้องเล่น

คอร์ดพร้อมกันตอนต้นเพลง เขาก็จะนัดมาเจอกันก่อนการซ้อมครั้งแรก เพื่อเตรียมความพร้อมและซ้อมไปด้วยกัน หลังจากการซ้อมครั้งแรกก็จะคุยกันว่ามียะไรที่ต้องปรับแก้ เข้าหากันบ้าง เช่น เรื่อง balance intonation และ tone

หัวข้อสุดท้ายของการเสวนาก่อนเข้าสู่ช่วงถาม-ตอบจากผู้ชมในหอแสดง คือ บทบาทของผู้เล่น second (เสียง ๒) หรือ third (เสียง ๓) Walter Seyfarth ในฐานะที่เป็น second clarinet ได้ให้คำแนะนำว่า ผู้เล่นเสียง ๒ จะต้องรู้จักผู้เล่น first (เสียง ๑) เป็นอย่างดี ต้องรู้ว่าสไตล์การเล่นของเสียง ๑ เป็นอย่างไร และต้องคอย support เขา เช่น หากตรงไหนที่ได้ยินและรู้สึกว่าเสียง ๑ จะมีแนวโน้มที่จะเล่นเร็วขึ้น ผู้เล่นเสียง ๒ ก็ต้องทำหน้าที่เป็นผู้ตามและผู้สนับสนุนที่ดีได้ นอกจากนี้ สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่ง คือ แม้เราจะเป็นเสียง ๒ ก็ไม่ใช่ว่าจะต้องเล่นแบบ passive และเล่นเบาเสมอไป เราต้องเล่นให้ active เสมอ ต้องรู้ว่าตรงไหน ท่อนไหน ควรจะเป็นผู้ตาม และตอนไหนเราควรจะเป็น

ผู้นำได้ เล่นให้เหมือนกับเราเป็นเสียง ๑ เอง แต่ให้รู้บทบาทตัวเองอยู่เสมอ แต่ในส่วนของกลุ่มเครื่องสาย Walter Küssner ได้เสริมว่า วง Berlin Phil มีการ rotate stand เสมอ จะไม่มี co-principal แต่จะมีแค่ principal และที่เหลือเป็น tutti ซึ่ง tutti ทุกคนจะได้สลับหมุนเวียนกันขึ้นมานั่ง stand 1 เสมอ เพื่อผลักดันให้ผู้เล่นทุกคนมีแรงบันดาลใจและมีแรงกระตุ้นในการเล่นดนตรีแบบ active

จากที่ได้สัมภาษณ์ตัวแทนนักดนตรีทั้ง ๖ ท่านอย่างเข้มข้นและละเอียด ทำให้เวลาช่วงท้ายของการถาม-ตอบ เหลือเพียงแค่ ๑๐ นาที มีผู้ชมยกมือและสอบถามนักดนตรีทั้ง ๖ หลายคำถาม อาทิ มุมมองการเลือก chief conductor คนปัจจุบัน Kirill Petrenko หลังจาก Sir Simon Rattle ซึ่งนักดนตรีได้ตอบว่า ทุกคนในวงชื่นชอบ Petrenko มาก เขามีความพิเศษในตัวหลายอย่าง เช่น passion เวลาอำนวยเพลง การสื่อสารกับนักดนตรีในวง และบรรยากาศการทำงานที่เป็นไปในทางที่ดี นอกจากนี้ ยังมีคำถามเกี่ยวกับการบรรเลงเพลงเดิมซ้ำหลายๆ ครั้ง ว่าเกิดความรู้สึกเบื่อบ้างหรือไม่ หากมี ต้องทำอย่างไรให้กลับมาสนุกในการเล่นเหมือนเดิม ซึ่งคำตอบที่ได้ นับเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมและน่าประทับใจมาก เขาบอกว่าคอนดักเตอร์แต่ละคนมีความแตกต่างกัน ทำให้เวลาที่ได้ร่วมงานกับคอนดักเตอร์ต่างๆ นั้น มีความน่าสนใจและน่าค้นหาเสมอ อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้พวกเขาสนุกเวลาเล่นคือ การได้ออกทัวร์คอนเสิร์ต เพราะทุกสิ่งเป็นสิ่งใหม่ น่าค้นหาและน่าตื่นเต้น เช่น การมาแสดงที่มหาวิทยาลัยมหิดลนี้ เขากำลังจะได้

เจอกับ Prince Mahidol Hall ที่ไม่เคยเจอมาก่อน เขาเชื่อว่านักดนตรีทุกคนในวงมีความสงสัยใคร่รู้อยู่ตลอดเวลาว่าการเล่นกับหอแสดงนี้ได้อย่างไร เป็นสิ่งแปลกใหม่ที่ต้องเจออยู่ตลอด ทำให้ไม่เบื่อแม้จะต้องเล่นบทเพลงที่เคยเล่นมาแล้วหลายสิบรอบ เพราะทุกเพลงที่นำมาเล่นเป็นเพลงที่ดี ไพเราะ และหากบางครั้งต้องเล่นเพลงเดิมกับคอนดักเตอร์คนเดิม เขาก็มักจะค้นพบสิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ เพราะการเล่นและการอำนวยเพลงมักจะต่างไป ไม่เหมือนเดิมทุกครั้ง นอกจากนี้ ยังมีอีกหนึ่งตัวอย่างคำถามที่น่าสนใจเกี่ยวกับมุมมองของนักดนตรีทั้ง ๖ ที่มีต่อบทเพลงร่วมสมัย ซึ่งทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่า new music เป็นสิ่งที่น่าสนใจและเป็น repertoire ที่วงต้องแสดงอยู่เสมอ เพราะเพลงใหม่ๆ จะให้มุมมองการเล่นใหม่ๆ เทคนิคใหม่ๆ นับเป็นสิ่งที่น่าเรียนรู้และน่าค้นหา และเป็นสิ่งที่วง Berlin Philharmoniker ได้ปฏิบัติกันมาตลอด ตั้งแต่ยุคของ Herbert von Karajan

หากใครได้เข้าร่วมชมและฟังการเสวนาในวันนั้น จะเห็นว่านักดนตรีชาวเยอรมันทั้ง ๖ ท่านนี้ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างเป็นกันเองและมีอารมณ์ขันเป็นอย่างมาก ทำให้การเสวนาผ่านไปอย่างรวดเร็วและสนุกสนาน ทุกประสบการณ์และคำบอกเล่า รวมถึงการแนะนำ สอดแทรกข้อคิดต่างๆ ให้แก่ผู้ฟัง ล้วนเป็นบทเรียนชั้นดีที่เราไม่สามารถหาได้จากเพียงแค่ในห้องเรียน แต่หากจะหาได้จากการลงมือทำและจากประสบการณ์จริงของชีวิตนักดนตรีวงออร์เคสตรา ซึ่งทั้ง ๖ ท่านนี้ได้เรียนและเล่นดนตรีมาทั้งชีวิต มีโอกาสมาร่วมแชร์ประสบการณ์ตรงและมอบข้อคิดดีๆ

ให้แก่พวกเรา นับว่าเป็นประโยชน์ต่อนักดนตรีมืออาชีพและนักดนตรีรุ่นเยาว์เป็นอย่างมาก นอกจากนี้เรายังได้รับรู้ถึงพัฒนาการของวง Berlin Philharmoniker ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงสมัย ซึ่งในปัจจุบัน วง Berlin Philharmoniker มีสมาชิกจากหลายเชื้อชาติ รวมได้ถึง ๒๘ เชื้อชาติ ทำให้ยกระดับความเป็นสากลของวงขึ้นไปอีก นอกจากนี้ วง Berliner Philharmoniker ยังมีเอกลักษณ์เฉพาะที่ไม่เหมือนใคร มีขนบธรรมเนียมและแนวทางที่ปฏิบัติกันมาช้านาน ทำให้ความเป็น Berlin Philharmoniker คงอยู่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ซึ่งนักดนตรีออร์เคสตราทั่วโลกให้การยอมรับและนับถือเป็นแบบอย่างต่อไป

การเสวนาถูกปิดลงอย่างรวดเร็ว เพราะนักดนตรีทั้ง ๖ ท่าน ต้องไป sound check ให้ทันเวลา เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับคอนเสิร์ตในค่ำคืนนั้น วันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑ เวลา ๑๙.๓๐ น. ณ มหิดลสิทธาคาร มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา วันที่ประเทศไทยจะได้จารึกไว้ว่า ครั้งหนึ่งวง Berliner Philharmoniker วงออร์เคสตราอันดับต้นของโลก ได้มาเปิดการแสดงที่หอประชุมมหิดลสิทธาคาร มหาวิทยาลัยมหิดล นับเป็นโอกาสอันดีและเป็นความภาคภูมิใจของคนไทยอีกงานหนึ่ง

